

JAUNĀIS CEĻŠ

SESTDIEN

16.

MAIJĀ

1987. g.

Nr. 3

Cena 2 kap.

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

KVALITATĪVI APKOPT SĒJUMUS

Noslēgusies pavasara sēja — pirmais posms ražu veidošanā. Visus savus spēkus, radošo enerģiju zemkopji nu pārslēdz uz lauku kopšanu un augu aizsardzību. Viņi labi zina, ka bez šī darba nav iespējams nodrošināt ražas.

Sējumu kopšana un aizsardzība ir cieši vienots process. Kaitēkļi, slimības, nezāles pastāvīgi apdraud kultūraugus un bez sistemātiskas cīņas pret tiem nenākas gaidīt, ka laukā nobriedīs smagas vārpas. Nav vārdam vietas — augu aizsardzība ir sarežģīta problēma. Galvenais te, lai pielietojamie preparāti neatstātu nelabvēlīgu iespaidu uz apkārtējo vidi un cilvēku. Tādēļ ļoti stingri jāievēro attiecīgas instrukcijas, priekšraksti. Aizsardzības pasākumus atļauts veikt apzinīgiem un zinošiem cilvēkiem — kvalificētiem mehanizatoriem, kuri strādā stingrā agronomiskā uzraudzībā, ievērojot preparātu pielietošanas termiņus un dozējuma normas. Pašlaik lietojamie herbicīdi, kas paredzēti nezāļu apkarošanai graudaugu sējumos, nekādā ziņā nav izmantojami stiebrošanas fāzē. Nekādas novirzes no šīs prasības nav pieļaujamas.

Tāpat, ļoti svarīgi ir nenokavēt laiku, dārga ir katra minūte. Ja sējumi stipri invazēti ar nezālēm, zemkopji to sauc par zaļo «ugungrēku» — nedrīkst ļaut tam liesmot mūsu laukos! Lielu palīdzību te var sniegt lauku komjaunieši, aplūojot

ceļmalas, lopu mītnu teritoriju un tamlīdzīgas vietas, kur, apkarotas laukos, patveras nezāles.

Sējumu kopšana un cīņa pret kaitīgiem organismiem ir pasākumu komplekss, kurš pielietojams, ņemot vērā katra lauka īpatnības, katras kultūras bioloģiskās īpašības, fitosaniāro stāvokli. Te tad arī parādās speciālistu svarīgā loma.

Gribu uzsvērt, ka arī minerālmēsliem (slāpeklim, kālijam, fosforam), lai no tiem gūtu maksimālu efektu, ir jābūt uzsētiem stingri noteiktā laikā, ievērojot normas un pareizu savstarpējo attiecību. Praksē, diemžēl, bieži vien gadās, ka viena kāda veida ir pārlietu daudz, piemēram, slāpekli saturošu minerālmēslu, un tas rada veldrēšanas, pagarinās ražas nogatavošanās laiks, rodas labvēlīga vide slimību attīstībai.

Agrofirma atrodas stabilu ražu zonā, to pilnā mērā var attiecināt arī uz visām citām saimniecībām, kas atrodas Priekuļu linu fabrikas zonā. Tas nozīmē, ka lauku ražība vispirms atkarīga no mums pašiem. To apliecina kolhoza «Krasnij Oktjabrj» daudzguņu pieredze, kur, pielietojot zemkopības sistēmu, tiek iegūtas stabilas ražas.

Darīsim visu, lai šogad iegūtu teicamu ražu!

Konstantīns DAVIDENKO,
Latvijas PSR Nopelniem bagātais agronoms

Daudzi darbi kartupeļu audzēšanā mehanizēti, padarīti vieglāki un ražīgāki. Tomēr tupenis, ka to sauc tautā, gluži bez pietupšanās vēl nevar iztikt. Piemēram, nez vai vispār kādreiz izdosies izgudrot tik smalku mašīnu, kura prasīs atlasīt bojātos bumbuļus, atšķirot no veselajiem un dzīvotspējīgajiem. Kaut kas līdzīgs ir, bet šis mašīnas negarantē simtprocentīgu efektu. Un tad atkal jāatceras senais paņēmiens, jāķeras pie spaiņa vai groza. Sevišķi rūpīgi jābūt pavasarī, kad jāgatavo tikai teicamas kvalitātes sēkla.

Šiltajos pavasara saules staros bumbuļi pa dienu pagūst arī apzūt, saņem spēcīgu augšanas stimulu.

LAIMĪGU CEĻU,
«JAUNĀIS CEĻŠ!»

Preses dienas priekšvakarā klajā nāca agrofirms «Krasnij Oktjabrj» lieltirāžas avīzes pirmais numurs. Tas ir notikums, kurš interesē ne tikai agrofirms laudis, bet arī citus rajona iedzīvotājus. Uzsākot pārkārtošanu un saimnieciskā mehānisma būtisku un revolucionāru atjaunināšanu, Priekuļu vairāku rūpniecības uzņēmumu un kolhoza «Krasnij Oktjabrj» kolektīvi apvienojās spēcīgā agrorūpnieciskajā kompleksā un ķērās pie izvirzīto uzdevumu praktiskas īstenošanas.

Nav jāatgādina, cik ļoti svarīga loma šajos apstākļos ir atklātībai. Uz to pilnā mērā tiek aicināti lieltirāžas laikraksta «Jaunais Ceļš» žurnālisti. Viņi noteikti centīsies strādāt tā, lai laikrakstam būtu sava seja, viņi izstrādās un ieviesīs pēc iespējas optimālākas rubrikas, kas atbildīs pārkārtošanās garam un mērķim. Pirmais laikraksta numurs liecina, ka «Jaunais Ceļš» mums stāstīs par pašām aktuālākajām šīs dienas problēmām. Par problēmām, kuras pašlaik risina agrofirms kolektīvi.

Laikraksts «Jaunais Ceļš» iznāks reizi nedēļā četrās lappusēs. To iespējz Daugavpils tipogrāfijā. Laikraksts «Ļeņina Karogs» kolektīvi no visas sirds novēl saviem kolēģiem panākumus radošajā darbā.

Laimīgu ceļu, «Jaunais Ceļš!»

(«Ļeņina Karogs» 1987. gada 9. maijā)

Ar piedzimšanu, «Jaunais Ceļš», mēs tevi sveicam, Droši ej uz priekšu, esi fairs un visiem teicams!

Laikraksta «Par Komunisma Uzvaru» (Ludzas rajons) kolektīva loceklis

Sezonu sākuši melioratori

ēas objektā. Tur jāatjaunina ap četriem simtiem hektāru. Tas ir, jāveic parastā mūsu darba norma gadam. Esam sagatavojušies un to uzsākam.

Mūsu melioratīvā brigādē ir 15 cilvēki, tā apbruņota ar diviem daudzkausu ekskavatoriem, vienu vienkausu-nieku, buldozeru un citām mašīnām. Abus daudzkausu-niekus, ar kuriem strādā Aleksandrs Belousovs un Viktors Pudāns, palīdzēja izremontēt un sakārtot darbam ūdenssaimniecības pārvietojamās mehānizētās kolonnas vīri savās mehāniskajās darbnīcās Līvānos.

Lietošanas kārtībā arī traktors T-130 un citi rīki. Melioratoru brigāde iesākusi darbu.

Jānis ZALĀNS,
galvenais meliorators

Otrs mikrorajons ciematā

iezmējies pie Lauku ielas. Maija pirmās dienas tā jaunie iedzīvotāji vel-

tīja teritorijas labiekārtošanai: apzālumoja, ierīkoja puķu dobes. Turpat

visi, kas šeit saņēmuši viensētu tipa dzīvojamās mājas, aizņēmi pavasara lauku darbos un tikai vakara stundas varēja ziedot šīm patīkamajām rūpēm. Daudzi pabeidza pārbraukšanu no savām vecajām dzīves vietām.

Jaunās kotedžas saņēma šoferu Mihaila Djubina, Sergeja Stepanova, Vasilija Conkas, Vladimira Kuklina, Riebiņu vidusskolas skolotājas Ninas Kapkovas un citu ģimenes.

Šis jau ir otrs ciematiņš, kurš apbūvēts ar Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta ēkām, šoreiz visas mājas tajā ar monolītiem sienām.

Viensētu tipa māju būve ciematā turpināsies reizē ar daudzstāvu namu būvniecību. Tajās labprāt uz dzīvi apmetas tie kolhoza laudis, kuri nolēmuši nodarboties ar piemāju saimniecībā. Tajā skaitā arī daudzas jaunās ģimenes.

Tatjana BELINA

ATTĒLĀ: jaunajā mikrorajonā.

Ievēlēti tautas piesēdētāji

Riebiņu ciema kolektīvos strādā ap 760 cilvēkiem. Notika kolhoza «Krasnij Oktjabrj» pilnvaroto, Riebiņu vidusskolas un citu kolektīvu sapulces, kurās ievēlēti tautas tiesas tautas piesēdētāji. Šajās sapulcēs piedalījās 684 cilvēki.

No agrofirms kolhoza «Krasnij Oktjabrj» ievēlēti seši priekšsēdētāji,

un viens no vidusskolas — skolotājs Egils Ukstiņš, komjauniešis.

Kolhozu tautas tiesas sēdēs pārstāvēs I. Ražošanas iecirkņa priekšnieka vietniece Ija Tolstopjatova, ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs Ivans Staričenko, ciema bibliotēkas vadītāja Alevtina Krasnojorova, agrofirms galvenā grāmatvede Tekla

Djubina, galvenā ekonomiste Anita Vaivode un Riebiņu vidusskolas mācītāja daļas vadītāja Klāudija Petrova.

Liela daļa no šiem tautas piesēdētājiem ievēlēta atkārtoti, viņi iemantojuši cieņu saimniecībā, un vēlēti apliecinājuši savu uzticību nākamajam periodam.

Jūlijs KAUSA

A. RANCOS

LAIKABIEDRA PORTRETS

PIENA UPES SĀKUMĀ

Viena ražīga govys gadā izdod desmit tonnas piena. Bet ja grupā to ir vairāki desmiti, tad patiešām var runāt par piena upēm. Bet kur tās sākas? Var apgalvot droši: novietnēs, kur aug telītes. Kādas ir tās, kā attīstās, tik bagāti būsim arī ar govīm. Un nav vārdam vietas, ka šajās fermās strādā tikai augsti apzinīgas lopkopes. Par vienu no viņām tad arī pastāstīsim.

Nu jau būs apritējuši divi gadu desmiti, kopš Tekla Meluškāne kopj un audzē ganāmpulka atjaunināšanai paredzētās telītes. Sāka ar Latvijas brūno govju meitām, tagad strādā ar melnraibo ganāmpulku.

— Melnraibās telītes aug ātrāk, ir mierīgākas, — stāsta par savu pieredzi lopkopēja.

Viņa ir darba veterāne, lopkopības I klases meistare. Tie nav tikai skaisti vārdi vien, kad mēs sakām: ferma viņai kļuvusi par otrajām mājām. Tā tas ir patiešām, jo tieši darbā,

tieši šeit paiet dienas lielākā daļa. Visu prasmi un darba mīlestību lopkopēja ziedo savam pienākumam. Viņa ir akurāta, disciplinēta, izdarīga. Tādas īpašības cilvēki kā stafeti nodod saviem bērniem. Viņa to nodēvē meitai Aijai, dēliem Ilmāram un Voldemāram, kuriem ir savas ģimenes un kuri strādā kolhozā. Viņai darbā palīdz vīrs Pēteris, arī mājas soli apdarīt neatsaka.

Tekla zina, kas ir laukopes darbs, jo savas gaifas iesāka ar darbu brigādē, zina govju slaukšanu. Vairbūt tieši tas arī palīdzējis izveidoties par jauno telīšu teicamu kopēju, ka samērā ilgu laiku slaukusi govīs. Viņa taču labi zina, ka slaucējai jānodod jau izveidoties produktīvs dzīvnieks, tad tik caur viņas rokām spējīga tēcēt piena upe. Ja teles augušas vārgas, tad tur pat strautiņš neburbuļos.

Viņas grupā telītes nonāk, tikko sasniegušas 20 dienu vecumu. Tātad, pašā savā attīstības sākumā. Un nu

ir ļoti svarīgi nodrošināt pareizu režīmu. Sešu mēnešu laikā, kamēr tās uzturas grupā, tad arī izveidojas topošās govīs visas raksturīgākās pamatīpašības. Tad tās aizved uz citām fermām, nodod citiem lopkopējiem, bet Teklas Meluškānes gādībā nonāk citi mazie dzīvnieciņi. Ir vajadzīgs ne mazums pacietības un centības, lai no tiem atkal izveidotu sešus mēnešus vecas teles.

Kas var saskaitīt, cik šajos gados, pateicoties tieši viņai, kolhoza ganāmpulkā ienācis augstāzīgu govju. Gadi iet, darbs kļūst smagāks. Vēl jau mums šeit Reinieku fermā ļoti daudz kas jāpaveic ar rokām. Bieži mātei talkā, pēc sava darba, steigšus mēta Aija. Vīrs ir lopkopējs, tādēļ vienmēr līdzās.

Šī gada I ceturksnī telīšu dzīvsvāra pieaugumi Teklas Meluškānes grupā 938 grami. Pērni bija mazāki — 855 grami. Tāda jau viņa mums ir — katru gadu padarīt vairāk. Telītes ir veselīgas, labi attīstās, labā miesas stāvoklī.

Nina CVETKOVA,
Reinieku fermas vadītāja

ATTELĀ: lopkopības I klases meistare Tekla Meluškāne pie saviem apūpējamajiem.

21. JŪNIJS — VIETĒJO TAUTAS DEPUTĀTU PADOMJU VĒLĒŠANAS

KĀDREIZ šīs sādžas bijušas ievērojami lielākas, tagad dažādu iemeslu dēļ iedzīvotāju skaits samazinājies. Katrā — Novinos, Skangeļos ir pa kādām piecām viensētām, bet citās — Kostjukos, Muhtos, Lavrenovos un vēl citur — pa vienai. Jaunā paudze pārceļas uz dzīvi saimniecības centrā, vai vispār aizbrauc uz pilsētām, dzimtajai pusei paliek uzticīgi vairs tikai vecāki cilvēki. Dažs labs tā ieaudzis necilajā zemes stūrī, ka ne par kādu cenu nav dabūjams prom. Te vēl viņš turas ar izmīstīgu spītību, lai gan labuma no tā ne sev, ne citiem. Tāds ir Andrijs Lavrenovs. Mūža gājums iesojojis jau astotajā gadu desmitā, katru dienu aizvien lielāks vājums pārņem locekļus, grūti staigāt, bet ne par ko nav piedabūjams uz pensionātu.

— Esi kļuvis pats sev ienaidnieks, — runā ar viņu deputāts Nikolajs Harlamovs. — Palīdzēsīm iekārtoties pensionātā. Tur tu vismaz vecumdienu iepazīsi, kas ir cilvēciska dzīve. Būsi paēdis, apkopts, vienmēr ārsts līdzās.

— Nē, uz pensionātu neiešu, — tiepjas vecais. — Tad labāk pie bērniem.

Atbrauc meita, aicina uz savām mājām — arī tas vīram nav pa prātam. Sak, pagaidīšu, tagad vēl nebraukšu. Nav viņam īstas uzticēšanās arī pret kaimiņiem. Cita lieta Nikolajs Harlamovs. Tam iedod naudu, pasūta produktus. Un pirkums tiek nogādāts mājās. Ziemā, ja mazāk kas vedams, deputāts atbrauc ar slēpēm, kad iebraukts ceļš — ar ragavām, vasarā — ar velosipēdu, ratiem.

— Ar varēm stūrģalvi nevar aizdabūt pie kultūras. Būtu paklausījis, pats pārliecinātos. Ar pensionāta vadību sarunāts, ka tajā var paciemties uz laiku. Ja nepatiks, lai nepaliek.

Tāds liels bērns apkopjams Riebiņu ciema deputātam Nikolajam Harlamovam viens. Citi viņa vēlēšanu apgabala prātīgāki. Ir pensionāri, bet vēl spēka gados. Tomēr rūpju viņam nav maz. Un viena no tām svarīgākā, sāpoša un gruzdoša jau labu laiku.

— Bet vispirms iepazīsimies. Deputāts Nikolajs Harlamovs ir vietējā Riebiņu veikala vadītājs. Agrāk mazliet strādājis par kluba vadītāju, mazliet par grāmatvedi kolhozā, bet nu jau trīsdesmito gadu vada veikalu. Tas jau par šauru augošajam ciematam, līdzās daudzstāvu namiem kļuvis par galīgi pieplakušu zemei un nu top jauns, ar trim stāviem galvenajam korpusam, tirdzniecības centrs. Šis tiks nojaukts.

Viņu ciematā pazīst jauni un veci. Nesen Novinu vēlēšanu iecirkņa vēlētaji no jauna, piekto reizi izvirzīja par savu kandidātu ciema Tautas deputātu padomē. Tas jau daudz ko izsaka.

Pienākumu viņam netrūkst, jo vada vienu no tām pastāvīgajām komisijām, kas vīstuvāk darba darītājiem — plānu, budžeta, tirdzniecības un sa-

Atbildīgs
sabiedrības
priekšā

ATTELĀ: Nikolajs Harlamovs dra-
vē.

Autora foto.

dzīves pakalpojumu. Tātad, jārūpējas par plānu veiksmīgu izpildi, par budžeta atskaitījumu mērķtiecīgu izlietošanu, par tirdzniecības uzplaukumu (ciemā ir arī otrs veikals — Pieniņos), par krājīkases darbu, sadzīves pakalpojumu sniegšanu.

Esam nonākuši arī pie viņa pastāvīgās rūpes:

— Pieņemti vairāki lēmumi ciema izpildkomitejas sēdēs un deputātu sesijās: no jauna iekārtot sagādes kantora punktu. Bet rezultātu nav. Vēlētāji man prasa, kad tad īsti tiks izpildīti viņu norādījumi, bet es neko nevaru pateikt. Agrāk mums tāds punkts bija, to apkalpoja pienēmēja,

kas ieradās no Kirova kolhoza.

Telpas ir, kur tādu punktu iekārtot. Bet rajona patērētāju biedrības sagādes kantoris neuzskata par vajadzīgu.

Nikolajs Harlamovs turpina:

— Gandrīz katrā ģimenē ir tādi lauksaimniecības produktu veidi, pārpalikumi, ko iedzīvotāji labprāt realizē. Piemēram, lopu ādas, makulātūra, kauli. Vesela problēma ir kartupeļi. Pienāk rudens un sākas sūdzību straume — kur lai liek pārpalikumu. Mums veikalā ir savs plāns, to nav ieteicams pārsniegt, jo taču nav pietiekamu glabātavu. Tagad arī tas pats — piemāju dārziņi apstādīti, kartupeļi palikuši pāri — kālab, lai tos nepārdotu sagādniekam, lai arī citiem tiek? Es domāju, ka mums vajadzētu vairāk veicināt piemāju dārziņos audzēt lauksaimniecības produktu pārpalikumus, bet ja tos nav kur realizēt, tad tikai atbaidām arī tos nedaudzos, kuuri vēl grib darīt ko šajā virzienā. Tieši otrādi, viņus vajadzētu ieinteresēt.

Ciema deputātam un pastāvīgās komisijas vadītājam daudz arī citu rūpju. Tas, ka viņa vārdu vēlēšanu apgabala ļaudis atkal nosaukuši deputātu kandidātu sarakstos, apliecina gan pateicību par padarīto darbu, cieņu, gan vēl vairāk — cerības, ka arī turpmāk deputāts būs aktīvs kolhoza ļaužu vajadzību paudējs un īstenotājs.

...Viņam ir skaista aizrašanās. Ja Nikolaja Aristarhoviča nav darba vietā, nav istabās, tad droši var doties pāri pagalmam pie bišu stropiem — tur tad atradīs. Jo vairāk tagad, pavasarī, kad jāzīrtā un jāsakārto medus vācēju mājokļi. Stropi stāv zaļoksnēju bērziņu ēnā, starp tiem iespiedusies vasaras mājiņa, pašā izdomāta un pašā celta. Te var uzglabāt dravas inventāru, var arī atpūsties pēc darba.

A. MEZMALIS

Katru dienu, kad pulkstenis rāda ēdienlaiku, kursu uz brigādēm, kur strādā mehanizatori, uzņem trīs mikroautobusi «Latvija». Dažkārt, ja kāds no šoferiem aizņemts citā darbā, var izbraukt arī cita mašīna. Bet parasti cilvēku ēdināšana uzticēta tieši šī transporta vadītājiem. Ar viņiem kopā dodas atbildīgas personas — sievietes, kuras apbraukā nosacītās vietas un izsniedz siltas pusdienas. Tās ir bagātīgas.

Pavasara darbu lielākais smagums jau pāri — sēja izskan, bet pusdienu piegādātāji dienasvidū vēl turpina ierasties pie darba darītājiem. Arī šajā laikā mehanizatoriem un citiem darba pietiek, visi vēl savās vietās. Bet drīz būs pārtraukums — līdz rudenim, līdz ražas novākšanas karstajām dienām. Tad atkal mikroautobusi vedīs pusdienas.

ATTELĀ: uz lauka apetīte lieliska.

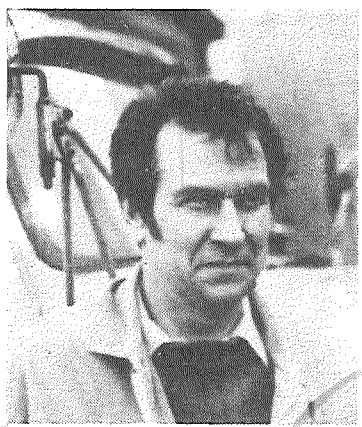
Atkarīgs arī no mums

TURPINĀSIM SARUNU PAR PIENA KVALITĀTI

Preiļu siera rūpnīcas pagalmā iebrauc autocisternas gan no mūsu pašu rajona saimniecībām, gan Daugavpils un Jēkabpils rajoniem. Viens šoferis ir pozitīvi noskaņots, jo viņa darba dienu, kas sākusies agri, nav paspējis aptumšot kāds nepatīkams atgādiņš fermā, kur braucis pēc piena, pa ceļam un arī siera rūpnīcā.

ALEKSANDRS LAVRENOVS

RUDOLFS LIŅĪS

Kad viss ir kārtībā — tad «riet kā pa diedziņu» un strādāt prieks. Bet cits atbrauc arī īgns. Un viņš tur nav vainīgs.

Kāds no kolhoza «Nākotne» šoferiem negribēja ar mums ielaisties sarunās, lai gan vēlējams vaļsirdīgi parunāt tieši par piena autocisternu vadītāju darbu.

Viņš tikai izmeta:

— Ar vājpienu visiem skrien pakal? Bet mēs lūgdamies nevaram dabūt!

Seit būtu prātīgi jāaprunājas, jo mēs nebūsim neesam savu uzņēmumu pusē, mēs — par patiesu kārtību, par sadarbību un saprašanos. Ar negatīvām emocijām te ne vienmēr ir līdzs.

Lielākā daļa šoferu tomēr bija ar mieru atbildēt uz mūsu jautājumiem, iepazīties.

GRIGORIJS PETROVS, VLRTNK 1019. autokolona šoferis:

— Apkalpoju kolhozu «Zelta vārpa», sešas fermas. Turp ierodas arī vēl viens mūsu kolonas šoferis — Vladimirs Petrovs. Es strādāju kopš pagājušā gada. Ja nerunā par dažām ne sevišķi lielām novirzēm, tad mēs ar saimniecības piensaimnieku darbu esam apmierināti. Gribētos, lai viņu laboratorija būtu labāk apgādāta ar instrumentiem, lai tajā varētu izdarīt visas nepieciešamās analīzes. Bet tagad šad tad atgādās, ka mums jāved arī ne visai labas kvalitātes piens. Par mūsu darbu interesējas speciālisti un saimniecības vadība. Uz kolhozu piegādājam vājpienu. Nekādu pretenziju mums nav.

EVALDS TUMOVS, 1019. autokolona:

— Braucu uz kolhozu «Sarkanā ausma», apkalpoju sešas fermas, dienā pārveda 7,5 tonnas piena, izdaru trīs reišus. Uz kolhozu aiztransportēju divas ar pusi tonnas vājpiena. Nekādu īpašu sarežģītumu un nesaprašanos nav, saimniecībā organizēta piena izsniegšana. Strādāju trešo gadu, atpakaļ ne reizi nav nācies vest sliktas kvalitātes vedumu.

ALEKSANDRS LAVRENOVS, agrofirma «Krasnij Oktjabrj»:

— Salīdzinājumā ar biedriem, esmu vēl tikai iesācējs — pienu pārveda kopš pagājušā rudens, kad pārnācu no armijas. Mans maršruts — lielferms «Progress» un «Aizupieši». Ilgi nav jāgaida, lai arī piena jāpārvadā daudz. Ātri uzpildu cisternu. Iebildumu pret fermu darbiniekiem nav.

EVALDS TUMOVŠ

GRIGORIJS PETROVS

RUDOLFS LIŅĪS, Jēkabpils 8. autokombināta šoferis:

— Braucu no Viesītes, savācu PSKP 25. kongresa vārdā nosauktās agrofirmas sabiedrisko fermu un arī individuālo piegādātāju pienu. Ceļš tāls — ap simts kilometru. Mēs esam trīs vedēji, es strādāju jau ceturto gadu. Nesaprašanos ar siera rūpnīcas ļaudīm nav bijis, neesmu saņēmis arī piezīmes, kas būtu adresētas saimniecībai.

Tas ir labi, ka viņi sastrādājušies ar kolektīviem, kurus apkalpo.

Grūti spriest, vai tas ir likumsakarīgi, vai nejauši, ka tikai viens šoferis todien nebija apmierināts. Mēs gribētu uzzināt patieso ainu, tāpēc lūdzam savas domas izteikt arī citus piena pārveidājamo autocisternu vadītājus. Kā viņi paši iekļāvušies cīņā par labāku piena kvalitāti. Lūdzam uzrakstīt laikrakstam vai arī agrofirmām.

Pošamies kārtējai sezonai

Mēnesis ir visai īss laiks, kas atvēlēts, lai mēs sagatavotos darbam, tāpēc būs jāstrādā visai spriegi. Zināms atvieglojums ir tas, ka remontbrigādes strādājušas pastāvīgi — katra brīvdiena, kad darbs fabrikā tiek pārtraukts, tikusi izmantota kārtējiem remontiem un apkopēm.

III ceturksnī saņemam jaunu stiebrīņu slāņu veidošanas mašīnu. Šajā laikā mīstīšanas un kulstīšanas līnija jau darbosies, jaunā mašīna tās tehnoloģiskajā ķēdē būs jāuzstāda bez līnijas apstādīšanas. Tāpat darba procesā nomainīsim mehānismus iespiedes un mazgāšanas mašīnā, reizē uzlabojot roku darba mehānizācijas pakāpi. Tiks mehanizēta stiebrīņu izkārtošana kaltēšanas sistēmā pirms mīstīšanas mašīnas. Vairāki jauni mehānismi atradīs vietu attiecīgos mīstīšanas un kulstīšanas līnijas mezglos, tādējādi padarot drošāku ekspluatācijā visu šo līniju. Ceram, ka jaunie mezgli paaugstinās arī darba ražīgumu.

Kārtējam kapitālajam fabrikas remontam līnu produkcijas pārstrādes starpsezonas laikā atvēlēti 50 tūkstoši rubļu līdzekļu no amortizācijas atšķiņiem. Tas nav daudz, tomēr savu efektu dos.

Svarīgi uzdevumi fabrikai risināmi, pārējot uz spaļu presēšanu un piegādi eksportam. Tas tika darīts agrāk, taču dažiem speciālistiem ienāca prātā, ka spaļus izdevīgāk ir sadedzināt uz vietas. Tika izveidoti īpaši katli, kas deva uzņēmuma darbam nepieciešamo siltumu. Mēs uzskatām, ka tā ir izšķērdība. Tiek atjaunota šīs vērtīgās produkcijas realizācija aiz robežām, atrasti pircēji. Tātad, mums jāuzstāda presēšanas un ķīpu veidošanas mašīnas. Bet siltumapgādei jāierīko trase no siera rūpnīcas. Tas viss izmaksās vēl 50 tūkstošus rubļu. Toties gadā mēs ražosim līdz pusotra tūkstoša tonnu spaļu, ko labprāt iepērk ungāru mēbeļnieki.

Sogad vēl nevarēsim sasniegt plānoto jaudu, bet pirmos astoņus simtus tonnu sapresēsīm.

Oļegs BATRAMENKO,
linu fabrikas direktors

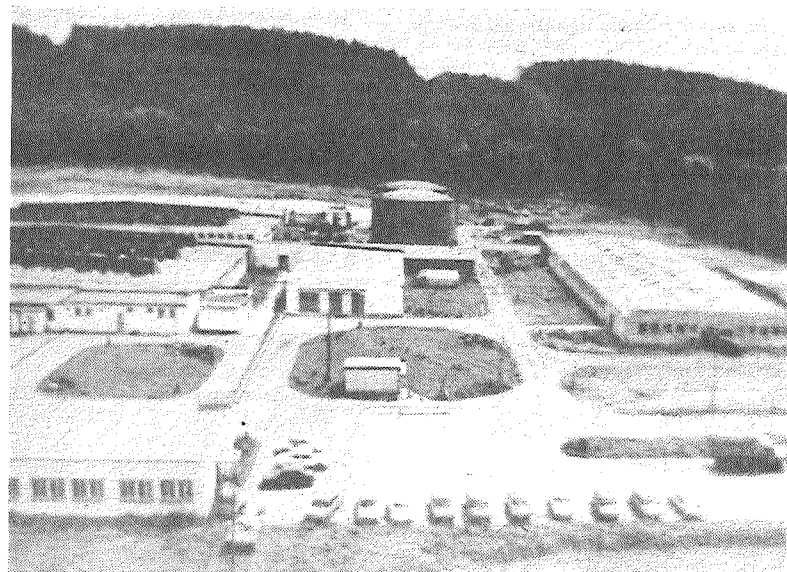
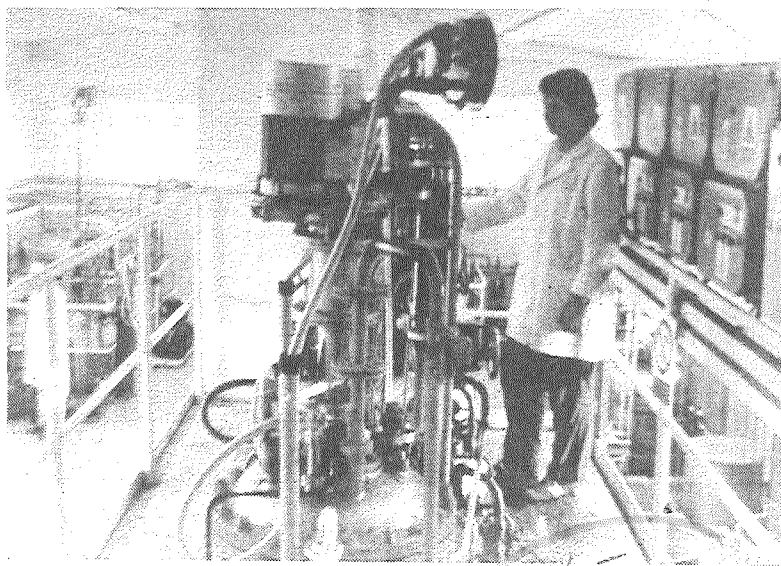
Pie čehu kolēģiem

Slušovices agrokombināts, kurš ietilpst Čehoslovākijas vienotajā zemkopības apvienībā, ir bagāta daudznozarū saimniecība Morāvijas apgabalā pie Slušovices upes. Te atrodas arī seni šīs zemes kultūras centri — pilsētas Brno un Gotvaldova.

Slušovices agrokombināts nodarbojas ar zemkopību, kur liela vieta ierādīta dārzenu un augļu audzēšanai. Tur melnrābo ganāmpulku, kurš ir ļoti augstražīgs, audzē putnus, cūkas. Darbietilpīgie procesi lopkopībā mehanizēti, uzceltas modernas novietnes.

Jaunatne brīvā laikā nodarbojas ar sportu. Lielā cīņā ir jāšanas sacensības un citas, jo saimniecībā ir savs hipodroms, motosports un tam līdzīgi.

ATTĒLOS: * centrālais dispečeru punkts, iekārtots atbilstoši zinātnes un tehnikas jaunākajām prasībām;
* biokīmiskajā ražošanā;
* tās no putna lidojuma izskatās lopkopības kompleksa;
* šķēršļu pārvarēšanas sacensībās.
Fotoreprodukcijas no reklāmas bukleta.

A. Batramenko

**HUMORS
UN SATĪRA**

Ventilators

№ 2

AK VAI...

Pavasara vēji krietni vien izventilējuši Riebiņu ciemata ielas, tāpēc tur viss liekās jaunāks un svaigāks. Svaigi uzarta melnā zeme un pie mājām pa to rušinās cilvēki, svaigi izspraukušās no pumpuriem pirmās nīprās lapiņas. Vēl pavisam nesen pa ielām šaudījās aukstie vēji un sijājās nepavasariģs lietuss. Tas nu būs aizskalojis lielu daļu ziemas sārņu. Bet ne visus. Un te nu kā parunā jāiesaucas:

— Ak vai...
Tās turpinājums, kā visiem zināms, ir «bet lai». Tomēr šoreiz mēs tā neteiksim vis. Un tūlīt redzēsiet, kāpēc.

Vienā no svētdienām sarīkojām mazu reidiņu. Pirmajā iegriezāties Komjaunatnes ielā. Te viena, te otra māja stāv kā lelles — pašas gaišas, ar izberzētām logu acīm, arī apkārtnē pavasarīgi svētdienīga. Istens prieks redzēt to visu. Bet tūdaļ ir jāapsūstās: pie... (lai jau pagaidām izpaliek uzvārda un vārda nosaukšana. Varbūt ka tāpat attapsies šie iedzīvotāji un līdz nākamajai reida reizei

sakops savu māju apkaimi. Ja ne — tad gan neskoposimies pie «Ventilatora» tuvāk pievilkt šos ļaudis). Tā nu pie lksa mājas nekārtība, ap lopu kūti mētājas linu stiebri. Turpat netālu stāv arī Igreka māja — arī tā ieaugusi netīrumos.

— Ja jau nevar šķirties no dražām, tad vismaz no ielas puses būtu novākuši, lai garāmgājējiem nešķebina dūšu, — pukoja mans ceļabiedrs. Viņš vēl vairāk sapīk, kad nonākam pie kolhoza šķūņa, kur mētājas plēves čupa. Un gluži sirdīgs piebilst:

— Sabiedrisko būvju apkaimi jāsakārto tiem, kas tur strādā!

— Tā jau būtu. Tā jau citur arī dara, — piekritu.

Iegriezāties Rēzeknes ielā. Kādas bijušās mājas vietā stāv nezālēm un krūmājiem apaugušu akmeņu kaudze. Tādas ir arī dažā labā citā vietā

ciematā. Kam lai par tām sāpētu galva? Padomājam, pagudrojam un nonākam pie slēdziena: laikam jau nevienam. Pa šo ielu iet republikas nozīmes ceļš, brauc autobusi uz Rīgu un Rēzekni, bet mājas gaužām maz saņemtas. Pie vienas rēgojas vecu lūzņu kaudze, pie citas — kā pagadās samesti kūtsmēsli, salmi. Pie Zet mājas tik daudz grūžu, ka, liekas, viss kolhozs viņam palīdzējis tos savākt. Tāda pat izskatās arī otra ciemata svarīgākā maģistrāle — Padomju Armijas iela. Arī te braukā ļaudis no Daugavpils, Viļāniem, Balviem, Gulbenes, un ko gan viņi padomās par mums?

Riebiņieši, laikam izbaudījuši bargo ziemu, tik pamaatīgi sagatavojušies nākamajai, ka nezina kur likt malķu. Tā lielās kaudzes mētājas pie mājām. Un cik ir patīkami, kad vienā

otrā pagalmā valda kārtība. Lai arī māja jau izbaudījusi laika zobu, nav vairs jaunavīgi spoža, tomēr pagalmā kārtīgi izslaucīts, apkārtne — sakopta. Līdzās iestādītie augļu koki un košmkrūmi zaļo, rīes ziedu pumpuru aizmetņus.

— Uz agrofirma tagad jau daudz braucēju. Ne tikai tie, kuri uz ciematu noskatās caur autobusa logiem. Ko gan viņi padomā par mums, redzot nekārtību? — pukoja ceļabiedrs.

— Labas domas tādas ainas jau nemanos.

— Varbūt rīkoties kā pirmsrevolūcijas sadzās. Kad gaidīja braucam augsti stāvošas personas, tad nomāļēja fasādes, lai neduras acis grausti?

— Ne, mēs rīkosimies savādāk — liksim, lai cilvēki saprot un dzīvo kārtīgāk.

Kad tā bijām izbērtījušies par centra

ielām, likās, nomājākajās nav ko rādīt degunu, jo nomale paliek nomale. Un nu pārsteigums — Oktobra ielā vesela virkne māju sapostas kā līgavas uz kāzām, pie fasādēm ierīkoti koši dārzīni. Tie vēl jauni, bet jau ar savu seju.

Un vai tā nevarētu izdarīt citi? Ak vai... Un tomēr?

Ja šie pilsoņi dzīvotu aiz trejdesmitiem mežiem un pie trīsdesmitā purva, kur neviens ne acu nerāda, varbūt viņus varētu likt mierā. Bet te ir ciemats, mūsu agrofirms vizītkarte. Tagad kartupeļi iestādīti, runkuļi jau vagās — var atlikt muguru un apskatīties apkārt. Tur tūlīt varēs pamanīt, kas brēktnī brēc pēc kārtības.

Arī «Ventilators» kādu laiku vēl pagaidīs, tad no jauna pastāigāsies pa ielām. Stāsta, esot pasūtījis asu zīmuli, ar ko pierakstīt adreses, un slēpto fotokameru, ar kuru iedokumentēt visnekārtīgākās vietas.

Pastaigas iespaidus pacentās pierakstīt Benedikts KAULACIS

TRADICIONĀLS PASĀKUMS

Jau kuro gadu 30. aprīlis Riebiņu vidusskolas skolēniem un skolotājiem saistās ar lielo koncertu, kurā iespējams parādīt visu, ko esam iemācījušies. Tā bija arī šogad. Vēlākās dienas afišās ciemata centrā un pie skolas aicināja uz atskaites koncertu. Skatītāju vidū jo sevišķi gribējās redzēt mūsu māmiņas, tēvus.

Vislielāko prieku skolēniem sagādā dziedāšana, jo muzikālo priekšnesumu bija visvairāk. Dziedāja gan paši mazākie — 1.b klases skolēni, gan arī 10. klases meitenes. Tikpat kā katrā klasē ir savs ansamblis.

Medalītu atzinību guva skolā labi pazīstamais duets Liliņa Ivanenko un Zanis Golubevs no 6.a klases. Viņi piedalījās arī savas klases ansablī. Interesants bija 8.a klases ansabļa sniegums — tā dalībnieki savu uzstāšanos pavadīja ar trompeti un bungām. Dienās no viņiem neatpaliks 3.a klases ansamblis.

Vēl šajā koncertā klausījāties instrumentālus skaņdarbus, ko izpildīja mūsu skolas biedri, kuri spēlētāku apgūst Preiļu bērnu mūzikas skolā —

Solvita Mauriņa, Sarmīte Grandāne, Inga Ribīnička, Natālija Šebeko — klavieres, Gaļina Ivanova — vijoli, bet Fredis Bergmanis — trompeti. Lielu pārsieģumu daudzumiem sagādāja Jānis Skutāns, kurš gan nemācās mūzikas skolā, bet spēlēt prot.

Visiem patika arī pūtēju orķestris, tikai biežāk tas varētu mūs iepriecināt ar savu uzstāšanos. Arī tajā pārsvarā spēlēja 8.a klases zēni. Apbrīnoju 8.a klasi, jo tā bija visaktīvākā — dziedāja un mums visiem parādīja viencēlienu, spēlēja. Visur paspēja Māris Stabulnieks, Kaspars Norkārkliis un Fredis Bergmanis.

Jāatceras arī daļlāsītāji, 2. un 3. klašu dejojāji, jo bez viņu snieguma koncertprogramma nebūtu tik daudzveidīga. Kopumā koncerts bija ļoti jauks un interesants. Vēlētos, lai turpmāk programma būtu vēl daudzveidīgāka, lai kopā ar mums priecātos visi vecāki, jo negribas ticēt, ka viņus neinteresē, ar ko mēs nodarbojamies brīvajā laikā.

I. BELOUSOVA,
Riebiņu vidusskolas 7.a klases skolniece

Katra jaunieša pienākums teicami sagatavoties dienestam Padomju Armijā. Šim nolūkam Riebiņu vidusskolā ir nepieciešamie uzskates līdzekļi, iekārtots militārās apmācības kabinets. Jaunieši labprāt apgūst ierindas mācību, taktisko sagatavošanos, norūdās fiziski, aug par īstiem vīriem. Tiem, kuri jau skolas gados teicami apgūvuši zināšanas, pēc tam viegli padodas arī dienests armijas rindās, viņi kļūst par politisko un kaujas mācību teicamiem.

Spilgts piemērs tam ir mūsu skolas absolventa Grigorija Orlova dienests. Viņš vairākas reizes pēc kārtas uzva-

rējis savas apakšvienības sociālistiskajā sacensībā, veltītā Lielās Oktobra Sociālistiskās revolūcijas 70. gadadiņai, un apbalvots ar atvaļinājumu uz dzimteni. Grigorijis, protams, apmeklēja skolu, jauniešiem pastāstīja par savu dienestu flotē. Viņš saņēmis daudzas pateicības no komandieriem un citus pamudinājumus.

Pirmās pakāpes starsina G. Orlovs tikās ar 8.-10. klašu audzēkņiem, iepazīnās, kā jaunākie skolas draugi tagad apgūst militārās sagatavošanos pamatus.

Vladimirs MAREJEVS,
Riebiņu vidusskolas militārās apmācības pasniedzējs

ATTELOS: lauka taktiskajās mācībās teicamu prasmi demonstrē mācību teicamiņš, 10. klases audzēkņis Aleksejs Šefners; ar saviem skolas biedriem runā kauju un politisko mācību teicamiņš G. Orlovs, kurš ieradies dzimtajā pusē īslaicīgā atvaļinājumā.

Autora foto

NO MŪSU LASĪTĀJU

POĒTISKAJĀM

BURTNICĀM

MIERU NOSARGĀT

Mūsu dzīve rit mierīgā klusumā, Bet kad motori un turbīnas kauca, — Tur pukst mūžīgi dzīvajā plaukumā Mūsu Dzimtenes darbīgā sirds.

Cilvēki atceras lielgabaldunu, Viņiem prātā ir sprādziena dārd. Par kādreiz bijušo negribas runāt, Bet nedrīkst vairs kvēlot šīs sārts.

Mūsu tēvi bijušās kaujās. Ne sevi, ne naidnieku saudzējāt. Cik Brāļu kapu? — Velti mums tajāt, Ir palicis pasaulē tuvu un tāli.

Trieca naidnieku bez stājas un rimas, Lai ātrāk nāk diena visskaistākā. Asins kaujās mūsu brīvība dzima, Mums kā dāvana pasniegta tā.

Bērni un mazbērni — tie esam mēs, Kam svētā piemiņā jāglabā varoņi. Lai skaitajā mūsu Dzimtene Un pasaulē valda komunisms!

J. SIDOROVA.

ZIED PURENES

A. RANCĀNS

Kultūras un sporta kompleksā

21. maijā paredzēta tikšanās ar Rīgas kinostudijas radošo grupu un tās uzņemtās jaunākās filmas noskatīšanās saimniecības kinonamā pulksten 14.30. Ar šo pasākumu Rīgas Kinonams noslēdz savu darbu sezonu filiālē agrofirmā līdz rudenim.

Pēc 20. maija paredzēts ar diviem Sarkanā Karoga ordeņiem apbalvotā

Baltijas kara apgabala dziesmu un deju ansabļa koncerts.

Maija beigās kultūras nama mazajā zālē Teodora Zaiķalna Latvijas Valsts mākslas akadēmija atklāj gleznu un grafiku izstādi. Vienlaicīgi skatītāju apmeklēšanai būs atvērta arī kolhoza pastāvīgā gleznu galerija.

Mirušo piemiņas dienas

Tradicionāli tās tiek rīkotas maija pēdējā svētdienā, tā būs arī šogad. Tātad, laika vairs nav palicis daudz. Toties darba netrūkst. Kā pēc katras ziemas, uz kapiem daudz pērno lapu, nokritušo koku zaru un famlīdzīgi. Tāpēc te ir jāierodas ar grābekļiem, lāpstām un viss jāsakārto. Nepatīkami, ka mirušo atceres dienas, ko mūsu ciemā cenšamies sarīkot pēc iespējas emocionālāk, gadās redzēt nesakārtotas kapu kopīgas. Darba tur būtībā nav daudz — jāuzber un jāuzrušina svaiga smiltis, šīs tas jāpielabo, jāpārkrāso, jāapkopj ziedi un zaļie stādījumi. Un kapi pārvēršas līdz nepazīšanai. Tas ir mūsu cieņas apliecinājums aizgājējiem, zīme, ka saglabājam viņu piemiņu.

Labi uzkopti un uzturēti ir Sprindžu, Petrovsku, Zabēgu, Ondzuļu, Baibu, Kokoriešu, Sunepu kapi — patīkami redzēt, ka cilvēki rūpējas par savu aizgājēju pēdējās atdusas vietu kārtību. Bet mūsu ciemā gadās redzēt arī pretējo. Ne tikai atsevišķas kapu kopīgas ir aizmirstas, bet vispār visi kapi rada tādu iespaidu.

Tuvojas mirušo piemiņas dienas un līdz tam jāsakārto visas kapsētas, kas atrodas ciema teritorijā.

Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes izpildkomiteja

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalīkums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaju vadītājiem — 56782.

Mefiens 950 Pas., 3355

Iespēsts Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.